Orbán Viktor

Emlékbeszéd Antall József miniszterelnök halálának 25. évfordulóján

Kedves Klára Asszony! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Emlékezők!

A fölkérés megnyitó előadásra szólt, ezt én nem vállaltam el, helyette megnyitó gondolatokkal tudok hozzájárulni a mai tanácskozáshoz. Azért gyűltünk össze ma ezen az emlékkonferencián, hogy tisztelegjünk Antall József, a rendszerváltás utáni Magyarország első szabadon választott miniszterelnöke előtt. A helyzetem nehéz, műfaji korlátaim vannak, az időtartam behatárolt, ráadásul utánam remek előadók következnek. További veszély, hogy kísért a nosztalgia. Antall József 1990-ben lépett hivatalba, akkor én 27 éves voltam, ma 55 vagyok, életem felét már az Antall József utáni korszakban élhettem le. Amikor rá emlékezem, akkor a saját fiatalságomra is emlékezem. Ráadásul, mint Antall Józsefet később hivatalában követő utódja ugyanazt a küzdelmet kellett vívnom, amit ő félbehagyni kényszerült. Harcolt a posztkommunista erők ellen. Halála után még 17 évig kellett harcolni, hogy hozzákezdhessünk a polgári, nemzeti és keresztény Magyarország építéséhez, ami az ő célja is volt. Ez a folytonosság, az 1990-től 2010-ig húzódó ív, illetve az abban megélt közös évek kizárják az elfogulatlanságot. Bár törekszem erre, a siker esélye korlátozott.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mondandóm első gondolata az volna, hogy 1990-ben nem sikerült szakítani a kommunizmussal. Sikerült vele szemben többségre jutni, de nem sikerült szakítani. Szakítást politikai értelemben az jelentett volna, ha sikerül megalkotni a kommunizmust lezáró és a nemzeti korszakot megalapozó és ezzel megnyitó új alkotmányt. Ehelyett mintegy az újrakezdés lehetetlenségét szimbolizálva maradt az átmeneti alkotmány. Zárójeles megjegyzés: ezért tekintem dezertálásnak, ha 2010-ben valaki az új alkotmány helyett a régi, átmeneti alkotmány mellett lépett sorompóba. Zárójel bezárva. Számomra ez a tény, az új alkotmány hiánya jelenti Antall József politikai művének sarokpontját. Ma itt munkatársak, hívek és barátok arról fognak beszélni, mi mindent tett Antall József. Nekem azonban mindig az jut az eszembe, amikor rágondolok, hogy mi mindent nem tehetett meg. Mi mindent nem tehetett meg, pedig megvolt benne a tehetség, a tapasztalat, a legjobb életkorban volt, és a korszak is nagy tetteket kívánt. Ez nemcsak az ő személyes balsorsa, hanem egész Magyarországé. Minden volt kommunista országban megalkották az új alkotmányokat a kilencvenes évek derekáig, de legkésőbb végéig; ki előbb, ki valamivel később, de mindenki – kivéve Magyarországot. Nekünk 2010-ig kellett harcolnunk érte. Nem várni rá, hanem harcolni érte. Harcolni azok ellen, akik a kommunizmus szellemi alapjait felhígítva bár, afféle Coca-Cola lightként, de elszántan védelmezték. Azok ellen, akik a demokráciát és Magyarország jövőjét úgy képzelték el, ahogy az 1990-ig volt, persze megszabadítva az ideológiai túlzásoktól és lecserélve az egypártrendszer díszleteit. Új alkotmány, új eszmei alapok, új hatalmi viszonyokat eredményező törvények nélkül Magyarország nem találhatott vissza a kommunizmus előtti önmagához, nem találhatott vissza az internacionalizmustól a nemzeti büszkeséghez, az ateizmustól a kereszténységhez és az osztályharcos irigységtől a polgári méltányossághoz. Sőt, új alapok nélkül, amiket a 2010-es kétharmad tett lehetővé, ma nem lennénk közel a teljes foglalkoztatáshoz, nem lenne munkaalapú gazdaságunk, nem lenne 5 százalék körüli növekedésünk, és a migrációval szemben sem tudnánk magunkat megvédeni. Neki nem volt meg a kétharmada, pedig ha meglett volna, húsz évet megspórolhattunk volna. Kétharmad híján Antall József azt tette, amit tehetett, és amit tett, az nem volt kevés. Sőt, az adott körülmények között kész csoda, hogy képes volt erre, és eljuttatta Magyarországot odáig, ahová 1993 teléig jutott. Kész csoda, hogy egyben tudta tartani koalíciós kormányát. Zárójeles megjegyzés: én is vezettem koalíciós kormányt, elhihetik nekem, az ilyesmi nem egy fáklyásmenet. Kész csoda, hogy a gazdaság szerkezeti átalakítását elindította. Kész csoda, hogy elkerülte a pénzügyi összeomlást. Kész csoda, hogy volt ereje visszautasítani Soros György országkifosztó javaslatát, amiről nyilván lesz itt ma majd szó. És kész csoda, hogy ilyen bizonyta-

Elhangzott a *Küldetés és szolgálat* című, Antall József miniszterelnök halálának 25. évfordulóján a Veritas Történetkutató Intézet és az Antall József Tudásközpont által rendezett konferencián 2018. december 11-én, a Magyar Országgyűlés Felsőházi Termében. A beszédnek a szó szerinti leiratát közöljük.

lan belpolitikai háttérrel ilyen biztosan manőverezett a nemzetközi vizeken. Amikor örökségére gondolok, bár balszerencsének tartom a kellő erejű, alkotmányozó erejű felhatalmazás hiányát, mégsem keserű a szám íze. Az örökséget nem abban látom, hogy csak korlátozott változásokat indíthatott el, hanem abban, hogy nem adta fel. Sohasem adta fel. Sohasem adta fel, a kedvezőtlen erőviszonyok ellenére sem adta fel a célját, hogy visszavezesse Magyarországot egykori, kommunizmus előtti önmagához. Várta az újabb lehetőséget, ezért sohasem állt össze a posztkommunistákkal. Nemcsak a jó ízlése miatt utasította el ezt a politikai lehetőséget, hanem azért is, mert ezzel eredeti, szellemi, spirituális és történelmi célját, személyes küldetését, a polgári és keresztény Magyarország gondolatát és megteremtésének történelmi lehetőségét adta volna fel. Tudta, hogyha a von Haus aus polgári, nemzeti és keresztény politikusok rövidtávú, kényelmi, haszonelvű megfontolásokból kompromisszumot kötnek a posztkommunistákkal, akkor hosszú időkre kompromittálják eszméiket és vele a küldetésüket is. Az ő rendíthetetlensége is kellett, hogy mi, aki túléltük őt, kitartsunk. Kitartsunk 2010-ig, és megtegyük mindazt, amit ő már 1990-ben megtett volna, ha szerencsésebb csillagállást ad neki a Jóisten. Hálásak vagyunk neki személyes példaadásáért. Hálásak vagyunk neki a haza érdekében hozott személyes áldozatáért. Hálásak vagyunk neki a szeretetéért, a türelméért és a bizalmáért, amellyel hozzánk, fideszesekhez és rajtunk keresztül az új politikai nemzedékhez viszonyult. A Jóisten segítsen bennünket, hogy legalább utólag kiérdemeljük.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Szabadságkút (Andornaktálya, 2017)